

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **Ch. A.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Praha 1, Václavské nám. 21, proti žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Praha 3, Olšanská 2, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 1. 2009, č.j. CPR-14449/ČJ-2008-9CPR-V243, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 9. 2009, č. j. 10 Ca 28/2009 - 54,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 9. 2009, č. j. 10 Ca 28/2009 - 54, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Praha, Inspektorátu cizinecké policie Praha, ze dne 22. 9. 2008, č.j. CPPH-7907/ČJ-2008-60-KP, bylo rozhodnuto o žalobcově vyhoštění podle § 119 odst. 2 písm. b) v návaznosti na § 119 odst. 1 písm. a) bod 3 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 a 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon č. 326/1999 Sb.“), s dobou, po kterou mu nelze umožnit vstup na území stanovenou na 5 let. Doba vycestování byla podle § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. stanovena 15 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Podle § 120a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. se na žalobce nevztahoval důvod znemožňující vycestování.

Rozhodnutím ze dne 15. 1. 2009, č.j. CPR-14449/ČJ-2008-9CPR-V243, žalovaný zamítl žalobcovo odvolání a prvoinstanční správní rozhodnutí potvrdil.

Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Městského soudu v Praze, který jeho žalobu zamítl jako nedůvodnou. Soud vycházel z následujícího skutkového stavu:

Žalobce přicestoval na území ČR dne 10. 6. 2004 přes hraniční přechod Praha-Ruzyně, a to na základě platného víza, které mu bylo uděleno k pobytu do 90 dnů, s dobou platnosti od 15. 2. 2004 do 15. 6. 2004 a opravňovalo jej k pobytu v této době po dobu 14 dnů. V době platnosti víza však z území nevycestoval ani jiným způsobem svůj pobyt nelegalizoval a ode dne 16. 6. 2004 se zdržoval na území ČR neoprávněně. Proto byl žalobce rozhodnutím Policie ČR, Oblastním ředitelstvím služby cizinecké a pohraniční policie Ostrava, ze dne 11. 3. 2005, č.j. SCPP-405/OV-III-2005, ve spojení s rozhodnutím Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie, ze dne 22. 4. 2005, č.j. SCPP-1412/C-233-2005, vyhoštěn na dobu dvou let a lhůta k vycestování byla stanovena v délce 5 dnů od okamžiku, kdy cizinec pozbude postavení žadatele o udělení azylu. Tohoto postavení žalobce pozbyl dnem 10. 3. 2006. Následně mu byl udělen výjezdní příkaz s platností do 12. 10. 2006.

Dne 23. 6. 2006 uzavřel žalobce manželství s J. F., občankou ČR.

Dne 20. 3. 2008 se žalobce dostavil na správní orgán prvního stupně s žádostí o udělení víza. S ohledem na shora zjištěné skutečnosti bylo opatřením z téhož dne zahájeno řízení o správním vyhoštění žalobce. Ve svém vyjádření ze dne 20. 3. 2008 žalobce mimo jiné uvedl, že po ukončení azylového řízení v poslední den platnosti posledního výjezdního příkazu nelegálně opustil území ČR schovaný v prostoru nákladního auta. Poté pobýval v Itálii, a to až do 14. 3. 2008, kdy přicestoval linkovým autobusem zpět do ČR. Dne 21. 3. 2008 byl žalobce rozhodnutím správního orgánu prvního stupně vyhoštěn na dobu 7 let (č.j. CPPH-7907/ČJ-2008-60-KP). Toto rozhodnutí žalovaný na základě podaného odvolání zrušil a věc vrátil prvostupňovému správnímu orgánu k dalšímu řízení.

Při novém projednání jednal správní orgán jako s účastníky řízení kromě žalobce a jeho manželky J. F. také s panem B. A., strýcem žalobce, a paní P. F., která prohlásila, že je družkou žalobce. Na základě nově zjištěného skutkového stavu rozhodl správní orgán prvního stupně, jak bylo uvedeno v úvodu. V rozhodnutí mimo jiné uvedl, že rozpory ve výpovědích žalobce a jeho manželky o jejich seznámení, svatebním obřadu, způsobu soužití, včetně žalobcem tvrzeného pobytu v Itálii jednoznačně svědčí o tom, že se jedná o manželství účelové, uzavřené s cílem oklamat správní orgán a zajistit si legalizaci pobytu na území ČR. Tento vztah tedy podle správního orgánu nereprezentuje skutečné rodinné a citové vazby. Existence vztahu s P. F. stejně jako sdílení společné domácnosti a deklarovaná hloubka vztahu pak podle správního orgánu neznamená automaticky, že by měla být shledána nemožnost vycestování z České republiky.

Prvoinstanční správní orgán dospěl k závěru, že žalobce svým jednáním naplnil podmínky správního vyhoštění dle § 119 odst. 2 písm. b) v návaznosti na § 119 odst. 1 písm. a) bod 3 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 a 3 zákona č. 326/1999 Sb., neboť závažným způsobem narušil veřejný pořádek na území ČR. Za narušení veřejného pořádku lze považovat stav, kdy nejsou dodržována pravidla chování stanovená v předpisech, popř. pravidla jimi nevyjádřená, která jsou považována obecně za podmínku pokojného stavu.

Žalobce svým jednáním závažným způsobem spočívajícím v opakovaném protiprávním jednání, za které byl opakovaně řešen, veřejný pořádek narušil.

Podané odvolání žalovaný zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Jelikož bylo zjištěno, že žalobce uzavřel dne 23. 6. 2006 manželství s občankou ČR a následně bylo zjištěno, že žalobce má na území ČR přítelkyni P. F. a strýce B. A., oba občany ČR, bylo na žalobce pohlíženo jako na rodinného příslušníka občana EU. Pokud jde o možný zásah do rodinného a soukromého života, žalovaný uvedl, že správní orgán prvního stupně se jím dostatečně zabýval. Žalovaný pak dospěl k závěru, že nebyla prokázána žádná trvalá rodinná nebo soukromá vazba. V případě manželky J. F. se nejedná o rodinné soužití, neboť manželé žijí odděleně a probíhá rozvodové řízení. V případě vztahu s P. F. žalovaný uvedl, že o zásah podle § 119a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. by se jednalo v případě, kdyby šlo o natolik dlouhodobý a intenzivní vztah, nejčastěji pak dlouhodobé manželství nebo rodinu s dětmi, aby i s ohledem na stupeň integrace jednotlivých členů rodiny a nemožnost zpětné integrace v zemi původu cizince bylo možné zcela vyloučit reálnou možnost případného následování ostatních členů domácnosti do země původu vyhošťované osoby. Takové intenzity vztah s P. F. a strýcem žalobce podle žalovaného nedosahuje.

Na základě takto zjištěného skutkového stavu dospěl Městský soud v Praze k závěru o nedůvodnosti podané žaloby. Soud se ztotožnil se závěrem žalovaného, že žádný z žalobcem tvrzených vztahů není možno považovat za vztah, který by měl být překážkou pro uložení správního vyhoštění. Pokud jde o manželku, sám žalobce uvedl, že manželství je v rozvodovém řízení, takže v tomto případě nemůže být o zásahu do soukromého nebo rodinného života řeči, zvláště za situace, kdy se jednalo pouze o manželství účelové, byť postavení žalobce jako rodinného příslušníka občana EU vyplývalo nepochybně z toho, že jeho manželka J. F. je občankou ČR. Existenci vztahu a společné domácnosti s P. F., rovněž občankou ČR správní orgány uznaly, tento vztah však vzhledem k vyjádření obou zúčastněných nemohl být posouzen jako natolik dlouhodobý a intenzivní, aby mohl být překážkou vyhoštění.

Soud nepřisvědčil námitce, podle níž správní orgány nedostatečně prokázaly maření výkonu předchozího rozhodnutí o správním vyhoštění. Správním orgánům nelze podle soudu vyčítat, že nevycházely z žalobcových tvrzení o jeho pobytu v Itálii (12. 10. 2006 až 14. 3. 2008). Toto tvrzení žalobce nijak nedoložil a naopak bylo zpochybněno jeho následnými vyjádřeními a dalšími podklady pro rozhodnutí. Správní orgány proto byly oprávněny učinit si závěr, že žalobce z území ČR nevycestoval, a mařil tedy výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Po správním orgánu nelze podle soudu žádat, aby prokazoval, že žalobce nelegálně vycestoval schován v prostoru nákladního auta, aby se vyhnul hraniční kontrole, protože neměl platné vízum do sousedních států a do Alžírska nechtěl. Tvrzené datum návratu z Itálie je v rozporu nejen s jeho dalším tvrzením o společném soužití s P. F. od dubna 2007, ale i údaji uváděnými ostatními účastníky řízení. Nad rámec soud podotkl, že pokud by žalobce opustil území ČR jím tvrzeným způsobem, šlo by o porušení zákonných povinností rovněž [srov. § 119 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb.].

Pokud žalobce tvrdil, že z jeho strany nedošlo k narušení veřejného přádku zvlášť závažným způsobem, lze opak dovodit z pouhé skutečnosti, že žalobce uzavřel účelové manželství s J. F. V této souvislosti odkázal Městský soud v Praze na rozsudek zdejšího soudu ze dne 16. 5. 2007, č. j. 2 As 78/2006 - 64, publ. pod č. 1335/2007 Sb. NSS.

V odůvodnění správních rozhodnutí obou stupňů (byť podle soudu ne zcela pregnantních) jsou popsány všechny skutečnosti, které je vedly k závěru o tom, že žalobce závažným způsobem narušuje veřejný pořádek. Poukázaly na účelový sňatek s J. F., na to, že žalobce před vydáním prvního rozhodnutí o vyhoštění pobýval na území ČR neoprávněně, po tomto rozhodnutí a ukončení azylového řízení území ve stanovené lhůtě neopustil a mařil tím uložené správní vyhoštění a ani po vypršení doby platnosti tohoto vyhoštění nijak dále nelegalizoval svůj pobyt a opět pobýval na území ČR v rozporu se zákonem č. 326/1999 Sb. Ve druhém správním řízení o vyhoštění uváděl nepravdivé informace s cílem ovlivnit rozhodování správních orgánů. Podle soudu tak žalobci muselo být zřejmé, z čeho vycházejí úvahy správních orgánů k otázce narušení veřejného pořádku.

Rozsudek Městského soudu v Praze napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností z důvodů vymezených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Má za to, že žalovaný, jakož i soud nedostatečně zjistili skutečný stav věci ve vztahu k údajnému maření výkonu úředního rozhodnutí. Aby mohly správní orgány uzavřít, že stěžovatel skutečně úřední rozhodnutí o správním vyhoštění mařil, musely by podle něj prokázat, že po uplynutí lhůt stanovených v tomto rozhodnutí pobýval na území ČR. Důkazní břemeno přitom v žádném případě nenese stěžovatel. Pokud se mu nepodaří prokázat, že z území ČR vycestoval, nemůže to podle něj znamenat, že se naopak podařilo prokázat, že po celou dobu platnosti správního vyhoštění pobýval na území ČR. Je na správních orgánech, aby jednoznačně bez důvodných pochybností prokázaly, že se stěžovatel na území ČR nacházel; k takovému závěru však podle stěžovatele nebyly splněny podmínky ve smyslu § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Skutková zjištění žalovaného tedy nemají oporu ve spisovém materiálu.

Pokud Městský soud v Praze vycházel při hodnocení porušení veřejného pořádku také z toho, že stěžovatel uzavřel fiktivní manželství, upozornil stěžovatel, že takový obsah žalovaný pojmu narušení veřejného pořádku nedával. Stěžovatel brojil proti rozhodnutí žalovaného, a nelze mu proto vytýkat, že závěry o svém manželství nerozporoval, neboť k tomu nebyl důvod. Soud podle jeho názoru hodnotil tuto otázku účelově tak, aby odpovídala rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2007, č. j. 2 As 78/2006 - 64, a nepřípustně tím nahrazoval činnost žalovaného, jakož i správního orgánu prvního stupně.

Stěžovatel dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2009, č. j. 5 As 51/2009, podle kterého je třeba pojem veřejný pořádek vykládat eurokonformě, tedy zejména v souladu s judikaturou Evropského soudního dvora. Podle tohoto rozsudku ani opakované porušení zákonů České republiky nutně nemusí být porušením veřejného pořádku ve smyslu eurokonformního výkladu a samo sobě nemusí znamenat trvající ohrožení veřejného pořádku. Stěžovatel dále odkázal na směrnici č. 2004/38/ES, podle jejíhož čl. 27 odst. 2 musí být opatření přijatá z důvodu veřejného pořádku nebo veřejné

bezpečnosti v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Toto pak musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Ani opakované porušení zákonů České republiky, které je přičítáno stěžovateli, proto nemusí být nutně porušením veřejného pořádku ve smyslu eurokonformního výkladu a samo o sobě nemusí znamenat trvající ohrožení veřejného pořádku.

Podle názoru stěžovatele je tak za narušení veřejného pořádku nutno považovat takové protiprávní jednání, které přinejmenším jednoznačně překračuje intenzitu jednání popsaného v některých ze skutkových podstat trestných činů uvedených v trestním zákoně. Český zákonodárce navíc okruh protiprávních jednání pro případnou aplikaci § 119 odst. 2 písm. b) dále zúžil, když stanovil podmínku, že se musí jednat o narušení veřejného pořádku závažným způsobem. Presumuje tak jednoznačně intenzivnější zásah než pouhé narušení veřejného pořádku předpokládaného směrnicí.

Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Ve věci rozhodující třetí senát Nejvyššího správního soudu dospěl k závěru, že dosavadní judikatura Nejvyššího správního soudu je při výkladu pojmu *„závažné narušení veřejného pořádku“* rozporná, a věc proto postoupil podle § 17 odst. 1 s. ř. s. k rozhodnutí rozšířenému senátu (srov. usnesení ze dne 5. 5. 2010, č. j. 3 As 4/2010 - 129, www.nssoud.cz).

Rozšířený senát dospěl v usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 - 151, www.nssoud.cz, předně k závěru o částečné nepřezkoumatelnosti rozsudku Městského soudu v Praze, a to z toho důvodu, že zahrnul pod pojem narušení veřejného pořádku také údajné fiktivní manželství stěžovatele, byť tak samotný správní orgán neučinil. Rozsudek tudíž v této části *„nemá dostatečně pevný skutkový základ a nelze na něj tedy v tomto ohledu navázat“*. Tato částečná nepřezkoumatelnost nicméně podle rozšířeného senátu *„neznemožňuje zabývat se nadále jinými skutkovými či právními otázkami, které mají význam pro následné řízení a rozhodnutí ve věci (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu z 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 74, č. 1566/2008 Sb. NSS)“*.

Rozšířený senát vyslovil dále nesouhlas se třetím senátem v tom, že eurokonformní výklad by byl na místě pouze v případě, pokud cizinec využil práva volného pohybu (srov. čl. 3 odst. 1 směrnice 2004/38/ES). Je sice pravdou, že směrnice 2004/38/ES se vztahuje na občany Unie, kteří se stěhují do jiného členského státu, než jehož jsou státními příslušníky, nebo v takovém členském státě pobývají, a na jejich rodinné příslušníky (srov. čl. 3 odst. 1 směrnice). (Ostatně i Soudní dvůr potvrdil, že *„právo pobytu v členském státě přísluší na základě směrnice 2004/38/ES nikoli všem státním příslušníkům třetích zemí, ale pouze těm státním příslušníkům třetích zemí, kteří jsou ve smyslu čl. 2 bodu 2 této směrnice rodinnými příslušníky občana Unie, který využil své právo volného pohybu“* – k uvedenému srov. bod 73 rozsudku ve věci *Metock* z 25. 7. 2008, C-127/08, Sb. rozh., s. I-6241; body 35 až 43 rozsudku ve věci *McCarthy* z 5. 5. 2011, C-434/09.) Na stranu druhou však na základě přijetí § 15a odst. 5 ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí žalovaného (dnes se jedná o odst. 4), podle kterého se ustanovení cizineckého zákona týkající se rodinného

příslušníka občana Evropské unie použijí i na cizince, který je rodinným příslušníkem státního občana České republiky, *„došlo z vůle vnitrostátního zákonodárce nad rámec požadavků vyplývajících z unijního práva ke zrovnoprávnění rodinných příslušníků občanů ČR s rodinnými příslušníky občanů EU“*. Takovýto úmysl zákonodárce je ostatně zřejmý i z důvodové zprávy k zákonu č. 161/2006 Sb.

Situace, kdy se právní řád členského státu EU snaží zrovnoprávnit své občany s občany jiných členských států, resp. rodinné příslušníky svých občanů s rodinnými příslušníky občanů jiných členských států, není přitom situací nijak výjimečnou či dokonce nepřípustnou. Zmíněný postup aprobovalo již samotné unijní právo, např. rozsudkem Soudního dvora ve věci *Dzodzi proti Belgii* z 18. 10. 1990 (C-297/88 a C-197/89, Recueil, s. I-3763), ze kterého jasně vyplývá, že unijní právo může být použitelné nepřímo, tedy pouze na základě odkazu obsaženého ve vnitrostátním právu. *„Vnitrostátní norma tak může* ‚aktivovat' *unijní právo, které by se jinak na daný případ nepoužilo, když by daná situace sama o sobě neobsahovala žádný z faktorů podmiňujících jeho použití. Členský stát tak může vztáhnout unijní právo na situace, které nespadají do oblasti působnosti unijního práva.“*

Ustanovení § 119 odst. 2 cizineckého zákona je proto podle rozšířeného senátu *„nutno vyložit způsobem souladným s právem EU ve všech případech. Tedy v případě všech rodinných příslušníků občana EU, resp. občana ČR, bez ohledu na to, zda využili své právo volného pohybu,“* tedy i v případě stěžovatele.

Pokud jde o výklad samotného pojmu veřejný pořádek, resp. narušení veřejného pořádku, dospěl rozšířený senát – veden unijní legislativou a judikaturou – k závěru, že *„jednání cizince je narušením veřejného pořádku ve smyslu § 119 odst. 2 písm. b) cizineckého zákona v prvé řadě tehdy, pokud je jeho jednání skutečným, aktuálním a dostatečně závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti“* (srov. čl. 27 odst. 2 směrnice 2004/38/ES). Tato interpretace však představuje stále pouze obecné kritérium posuzování možného použití výhrady veřejného pořádku a při použití § 119 je proto nutné rovněž zohlednit, že se v případě správního vyhoštění jedná o v podstatě nejvážnější možný zásah do práv cizince. Z toho důvodu je podle rozšířeného senátu nezbytné dané ustanovení aplikovat *„pouze v souladu se zásadou přiměřenosti, tedy pouze s ohledem na danou situaci cizince, konkrétně tedy s ohledem na stupeň integrace cizince, jeho osobní a rodinné poměry, věk, délku pobytu na území, zdravotní stav či vazby na zemi původu“* (srov. bod 23 preambule a čl. 28 odst. 1 směrnice 2004/38/ES).

Skutečným, aktuálním a závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti pak podle rozšířeného senátu jistě *„není např. fakt samotného nelegálního vstupu či nelegálního pobytu na území ČR. Natož aby takové jednání samo o sobě představovalo důvody pro tak vážný zásah do práv jedince, jako je vyhoštění z území, a to v situaci, kdy se jedná o rodinného příslušníka občana EU, resp. rodinného příslušníka občana ČR“* (k tomu srov. rozsudek Soudního dvora EU ve věci *Jipa*). Na druhou stranu se rozšířený senát neztotožnil ani se závěrem pátého senátu učiněným v jeho rozsudku č. j. 5 As 51/2009 - 68, že za narušení veřejného pořádku je třeba považovat pouze takové protiprávní jednání, které přinejmenším jednoznačně překračuje intenzitu jednání popsaného v některých ze skutkových podstat trestných činů uvedených v trestním zákoně.

Ačkoli je rozhodnutí Městského soudu v Praze v části, v níž tento soud shledává, že stěžovatel narušil závažným způsobem veřejný pořádek mimo jiné proto, že uzavřel účelové manželství, nepřezkoumatelné, je z něho podle rozšířeného senátu patrné přinejmenším to, že uvedené jednání má soud po právní stránce za jednání v rozporu s veřejným pořádkem. Proto považoval rozšířený senát za nezbytné, aby se rámcově vyslovil i k této otázce.

Již sama směrnice 2004/38/ES rozlišuje mezi důvody, na jejichž základě je možné omezit právo vstupu a právo pobytu, spočívajícími na jedné straně v ochraně veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti či veřejného zdraví (srov. zejm. kapitola VI směrnice) a na straně druhé ve zneužití práv nebo podvodu, např. účelovém sňatku (srov. čl. 35 směrnice). Rovněž text cizineckého zákona vedle sebe v některých ustanoveních staví samostatně existující důvody veřejného pořádku a důvody, jež tkví v obcházení zákona, zejména pak v účelovém uzavření manželství či účelovém prohlášení otcovství (ve znění účinném do 20. 12. 2007 se jednalo pouze o důvod účelového uzavření manželství, text zákona byl přizpůsoben textu směrnice až novelou cizineckého zákona provedenou zákonem č. 379/2007 Sb.).

Krom toho, že již samotné texty směrnice i zákona zavdávají dostatečnou příčinu k tomu, aby byl odmítnut výklad, podle něhož by účelové uzavření manželství splývalo s důvody veřejného pořádku, použití dalších kritérií posuzování narušení veřejného pořádku vymezených jak směrnicí, tak judikaturou Soudního dvora, tento prvotní dojem podle rozšířeného senátu pouze potvrzuje. *„Rozšířený senát má totiž za to, že samotný fakt účelového uzavření manželství nelze považovat za narušení veřejného pořádku, neboť zpravidla nejde o skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, který by navíc sám o sobě odůvodňoval tak vážný zásah do cizincových práv, jakým je vyhoštění z území České republiky. Tím spíše pak obvykle nepůjde o* ‚závažné' *narušení veřejného pořádku ve smyslu § 119 odst. 2 písm. b) cizineckého zákona."*

Rozšířený senát shrnul, že při výkladu pojmů *„veřejný pořádek"*, resp. *„závažné narušení veřejného pořádku"* pro účely výkladu ustanovení cizineckého zákona, *„je třeba brát v úvahu nejen účel daného právního předpisu, ale také kontext samotného ustanovení. Závěry o tom, jaké konkrétní jednání je závažným narušením veřejného pořádku, učiněné ve vztahu k určitému ustanovení, pak nelze bez dalšího přebírat při výkladu ustanovení jiných, nýbrž je potřeba přihlížet ke specifickým okolnostem vzniku, původu a účelu ustanovení, stejně jako je třeba pak dané ustanovení přiměřeným způsobem vyložit rovněž ve vztahu k individuálním okolnostem jednotlivých případů."*

„Narušením veřejného pořádku podle § 119 odst. 2 písm. b) cizineckého zákona pak může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. I v takovém případě je však potřeba zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlédnout k jeho celkové životní situaci."

Je zřejmé, že rozsudek Městského soudu v Praze svým právním posouzením věci nekoresponduje s výše citovaným usnesením rozšířeného senátu, a to zejména proto, že nezohledňuje unijní legislativu a judikaturu na věc dopadající. Třetí senát Nejvyššího správního soudu proto tento rozsudek zrušil a věc vrátil Městskému soudu v Praze

k dalšímu řízení. V něm je soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku, který vychází z usnesení rozšířeného senátu ze dne 26. 7. 2011 (§ 110 odst. 3 s. ř. s.). Na jejím podkladě tedy žalobu znovu posoudí a o věci nově rozhodne. V novém rozhodnutí rozhodne rovněž o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. srpna 2011

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu